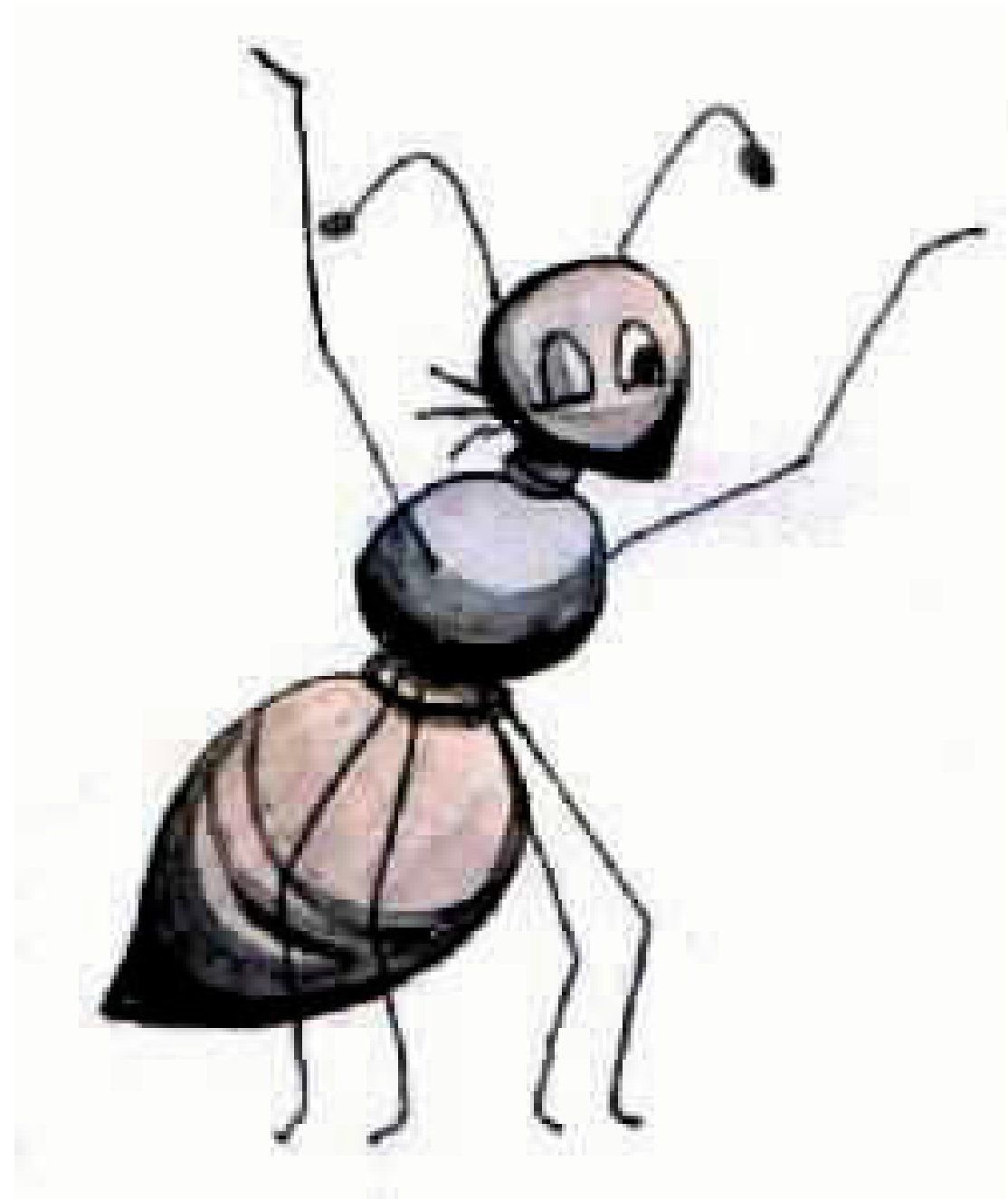

האדונים של יער עד

אגדת אינדיאנים של אמריקה דרומית
ציורים מגלון דומי.

זה היה לפני זמן רב. ההרים היו עוד צעירים, קטנים מאוד. הים היה עוד צעיר וקטן. נהר האמזונס היה צעיר, לא גדול מפלג מים קטן. יער עד כיסה את כל האדמה.

איפה שהיום הרים, היה יער. איפה שהיום ים, היה יער. בכל מקום היה יער.

ביער חיו חיות. לא היו אז בני אדם. היה רק יער, עם החיות בפנים, וזה הכל. כל היתר בא מאוחר יותר.

ביער היו בעלי-חיים מסוגים שונים. גדולים וקטנים. חזקים וחלשים. פראים ומתונים. כל מיני בעלי חיים.

הפראים היו גדולים והפחידו את האחרים. האחרים לא אמרו דבר, כי פחדו.

הפראים והגדולים אמרו

"אנחנו אדוני היער. כולם חייבים להישמע לנו.

אנחנו לא רוצים לצוד. זה מעייף אותנו. מעכשיו

החיות שאנו רוצים לאכול תבואנה אלינו מרצון הטוב. סוג

אחד של חיות לכל ארוחה. זו הפקודה שלנו."

מי אמר כך? הפומה אמרה כך, התנין אמר כך, ונחש

הבואה הגדול. גם נחש הקשקשן אמר כך.

הוא אמנם לא גדול אבל המרושע מכולם.

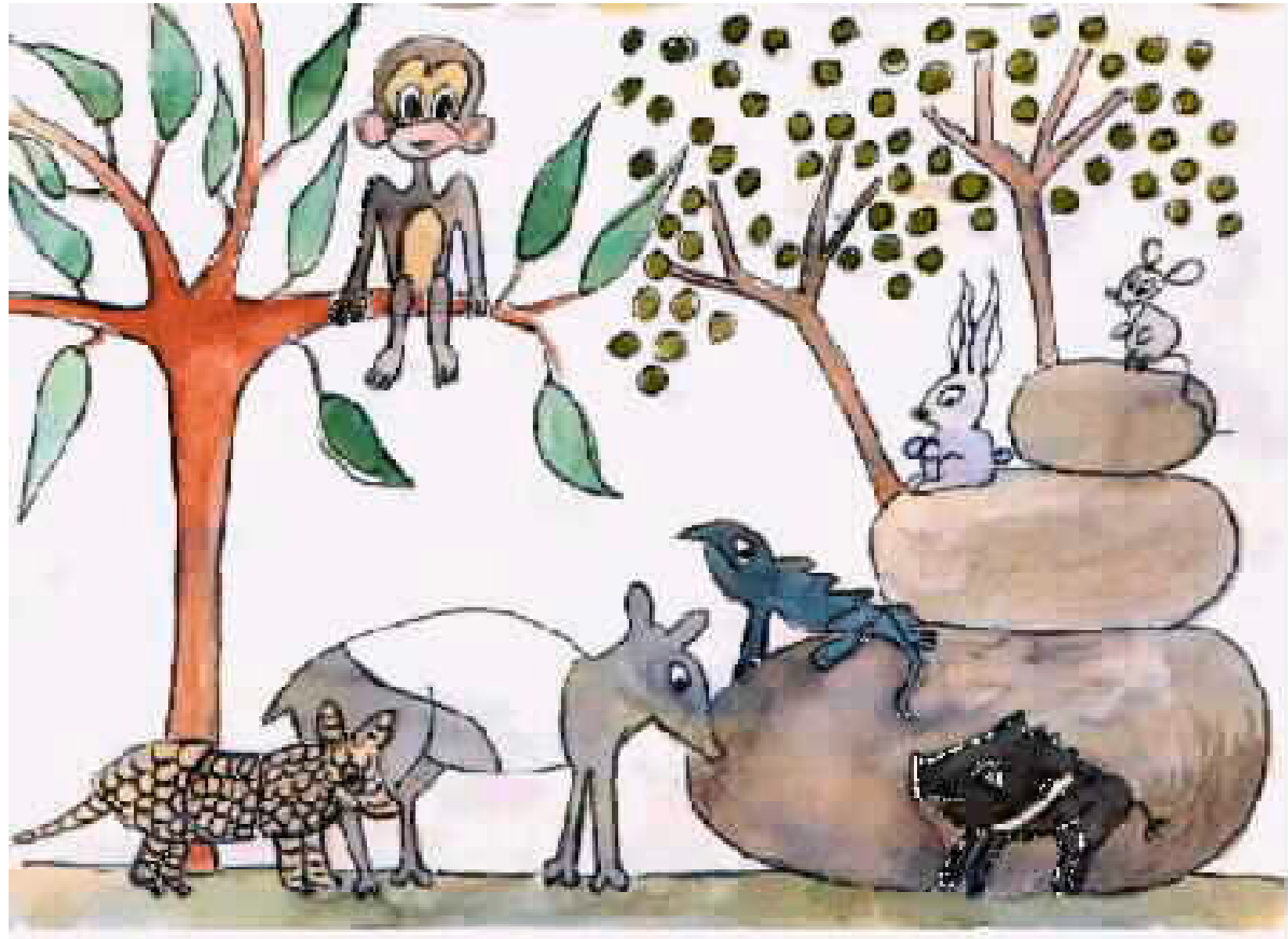
הפקודה הזו לא שימחה את החיות הקטנות והחלשות. עד עכשיו הן יכלו עוד לברוח ולהסתתר כשבאו החיות

הגדולות. עכשיו לא ניתן להן אפילו זאת. החיות שהיו עד עכשיו שלוות, נעשו עצובות. כה עצובות שהן שכחו שעליהן לפחד. הן אמרו: "החיות הגדולות הכריזו שהן אדוני היער. הן רוצות להשמיד אותנו. באיזה זכות? זה לא בסדר!"

מי אמר זאת? העכבר אמר כך, והארנבת, והאיגואנה, והקופים והחזירון הקטן והארמדיל. גם הטפיר אמר כך. הוא אמנם גדול, אבל הוא עדין וביישן.

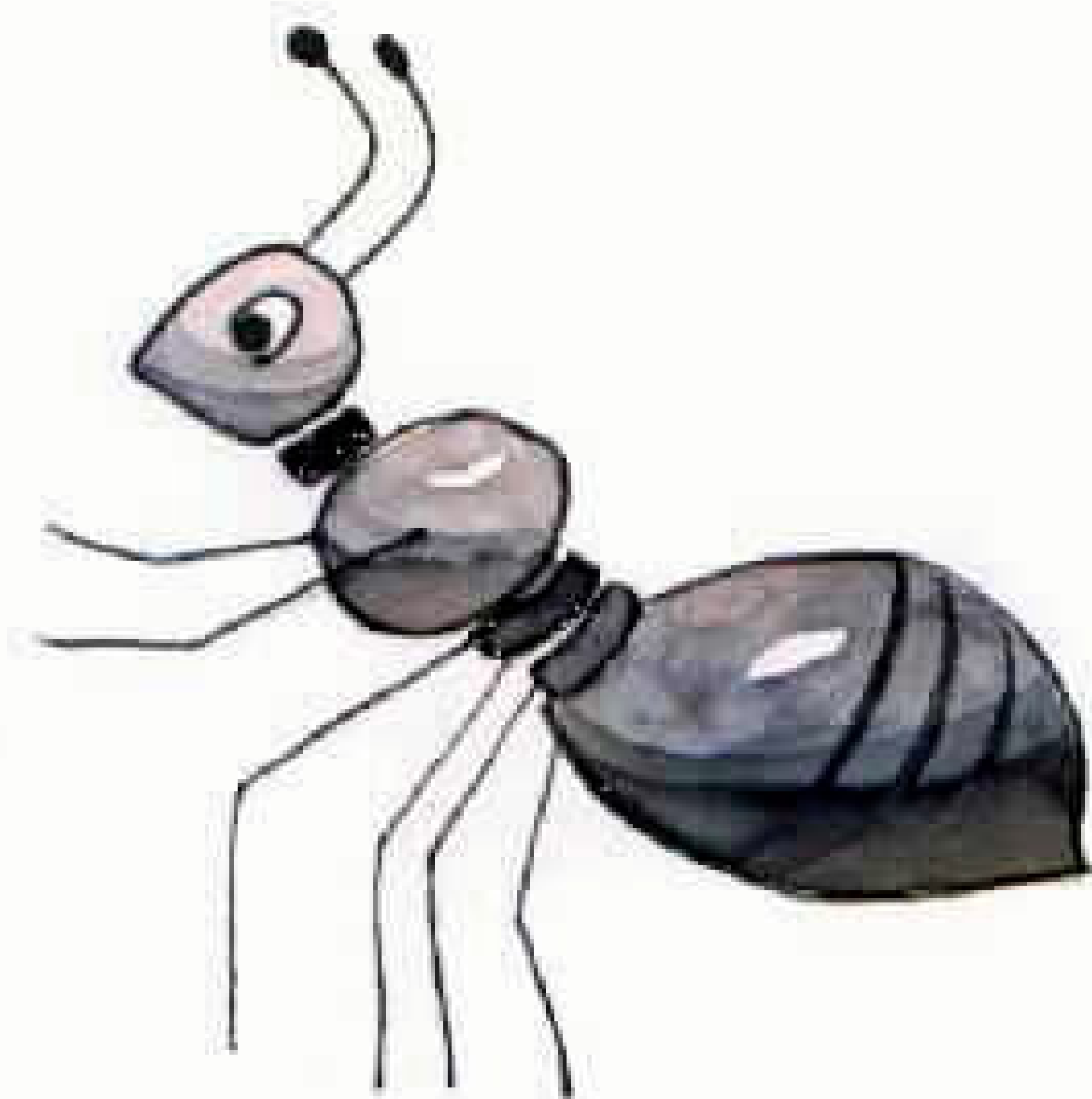
החיות הגדולות אמרו "זה לא זמן לויכוח. עליכן להישמע לנו. בצדק או שלא בצדק, כך זה צריך להיות. ככה זה כשאנחנו אדוני היער. ואנחנו אדוני היער כי אנחנו החזקים ביותר. וזה הכל!"

והחיות הקטנות והחלשות אמרו "אנו צריכות למנוע מאלה הגדולות להשתלט על היער. צריכים לעשות משהו" רק לא ידעו מה.

העטלף הוא חכם. הוא אמר
"אילו היה בנינו מישהו חזק יותר
מהחיות הרעות הגדולות, היה נעשה
לאדון היער. והיה עוזב אותנו בשקט."
החיות הקטנות האחרות אמרו
"נכון. הטפיר הוא הגדול שביננו. הוא
יטפל בחיות הגדולות. הוא ישתלט
עליהן. הוא יהיה אדון היער. כך יהיה לנו
שקט."
הטפיר אמנם גדול וכבד, אבל הוא גם
ביישן גדול. הוא אמר
"אני לא מעז. החיות הגדולות תאכלנה
אותי. אני מפחד."
אמר העטלף
"אל תבחרו את הגדול ביותר. צריך
לבחור את האמיץ ביותר מכולנו. מי הוא
האמיץ? מי רוצה להתמודד עם הכוח
של החיות הגדולות והאכזריות?"
הארמדיל אמר "לא אני!"
וכך אמרו גם הקוף, והאיגואנה והצב.
הם כולם אמרו "לא אני!"

ואז באה הנמלה. היא אמרה
"אני אלך להלחם בחיות הגדולות. אני
לא מפחדת."

כולם פרצו בצחוק. הנמלה הרי כל כך
קטנה! אבל היא אמרה
"אל תצחקו. אני לבדי לא אוכל, כמובן,
לעשות משהו כנגד החיות הגדולות.
אבל עם הנמלים יוכל לגבור עליהן.
אנחנו לא מפחדות."
והנמלה הלכה אל החיות הגדולות.

היא אמרה
"אתן חושבות שהנכן אדוני היער. אתן
חושבות שאתן חזקות ביותר. אבל עם
הנמלים חזק מכן."
החיות הגדולות צחקו. הנמלה הרי כה
קטנה! אבל היא אמרה

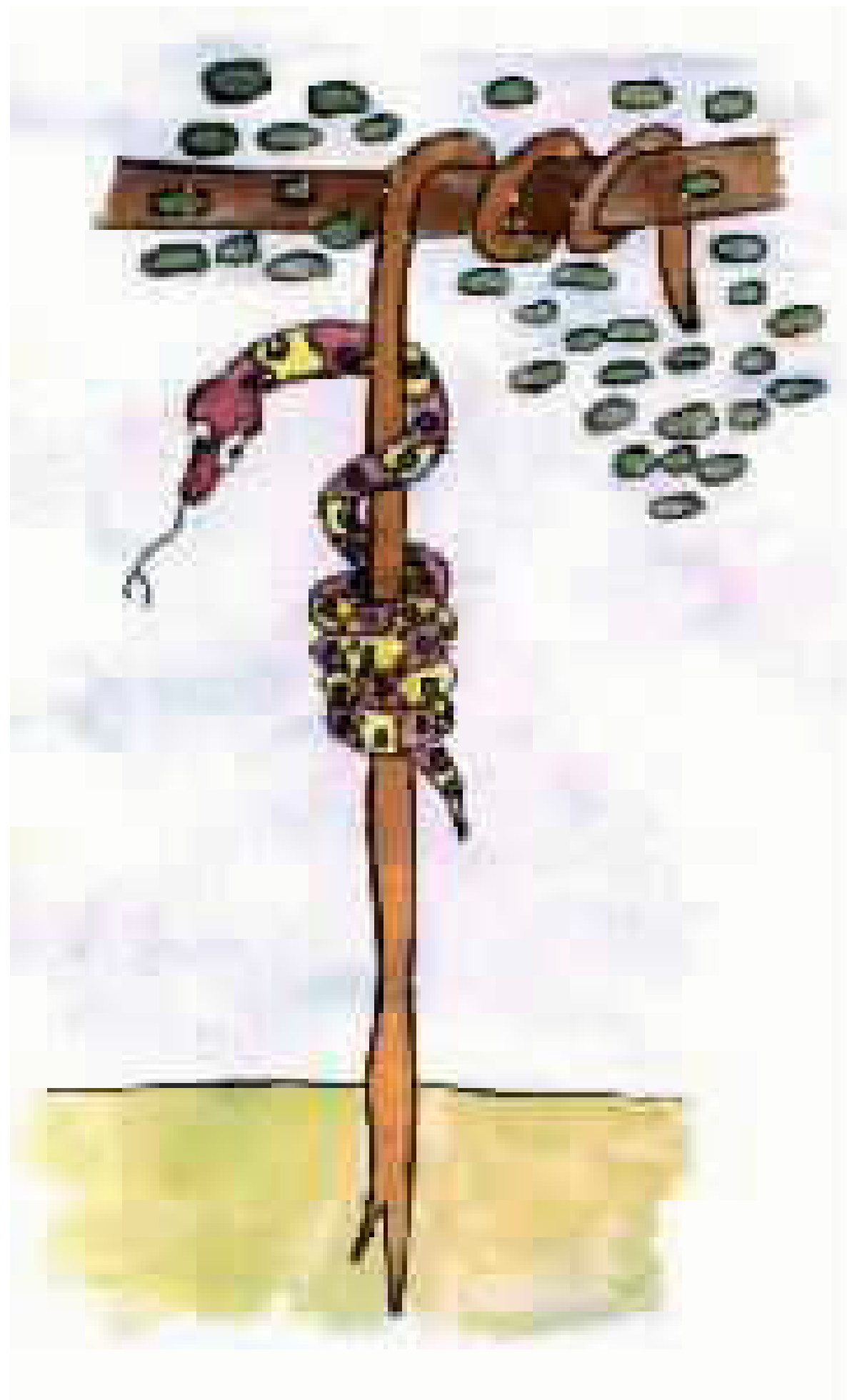
במכה אחת שיני התנין שברו את העץ. העץ נפל.
התנין אמר
"הנה הכוח שלי. מה תראה לנו הנמלה?"
הנמלה אמרה "אנו נעשה זאת."

"לא כדאי לכן לצחוק. מוטב שנשווה את כוחותינו. אתה,
תנין, תראה את כוחך."
התנין שכב בקצה פלג המים. הפלג הזה נעשה מאוחר
יותר לנהר אמזונס, אבל אז הוא היה עוד קטן.
התנין פתח את לועו הגדול וניגש לגזע עץ.
עץ גדול. גדול מאוד.

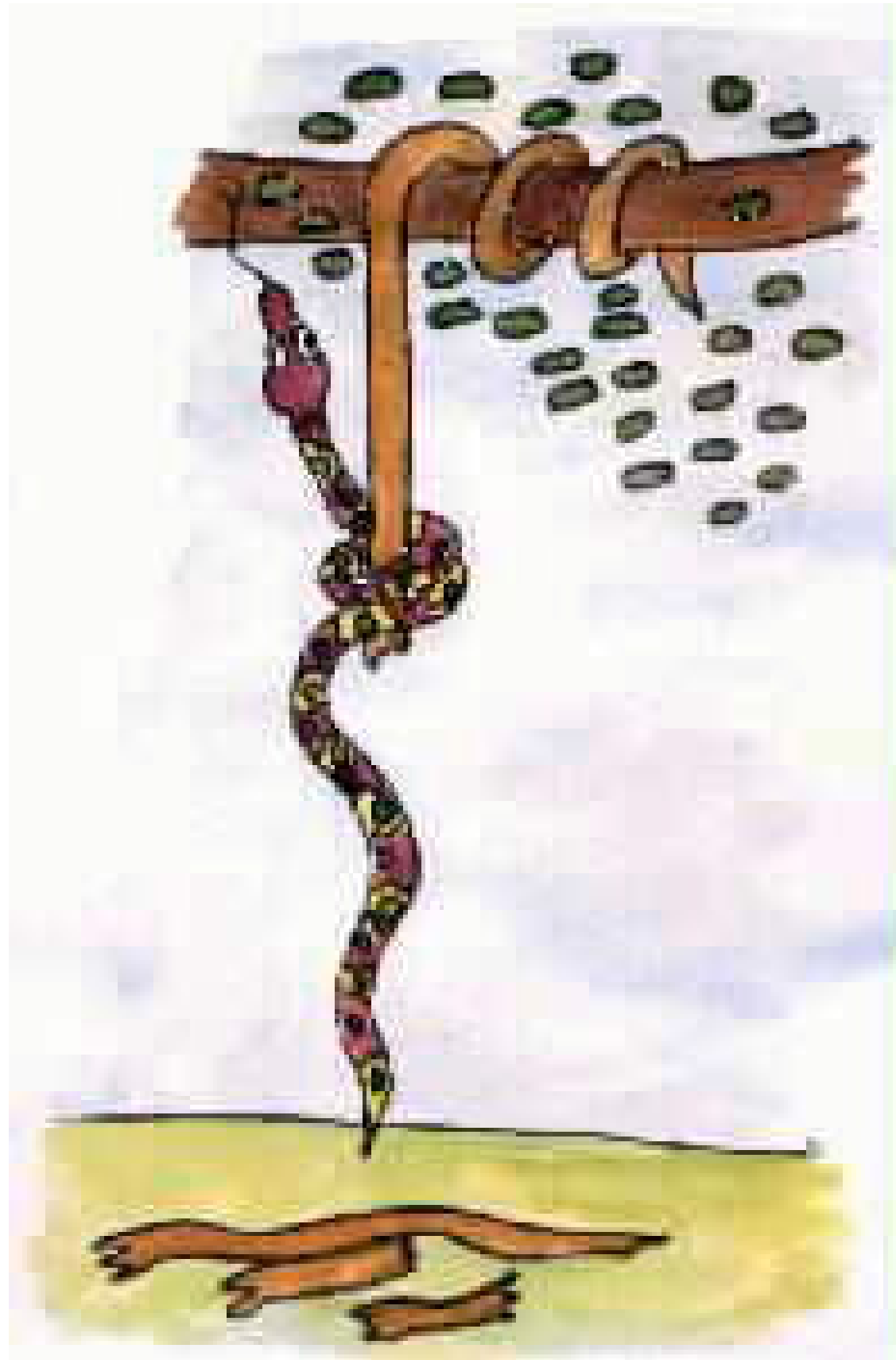

היא קראה לחברות שלה. הנמלים באו.
כל הנמלים של היער הגדול. כל עם
הנמלים. הן היו רבות, אפילו יותר. הן
התחילו לאכול את העצים. כל נמלה
הורידה חתיכה קטנה, לא יותר גדולה
מגרגיר אבק. אבל הן היו רבות. הן אכלו
את העצים והעצים נפלו. עשרה עצים,
מאה עצים, אלף עצים. חור גדול נפרץ
ביער. חור גדול מאוד.

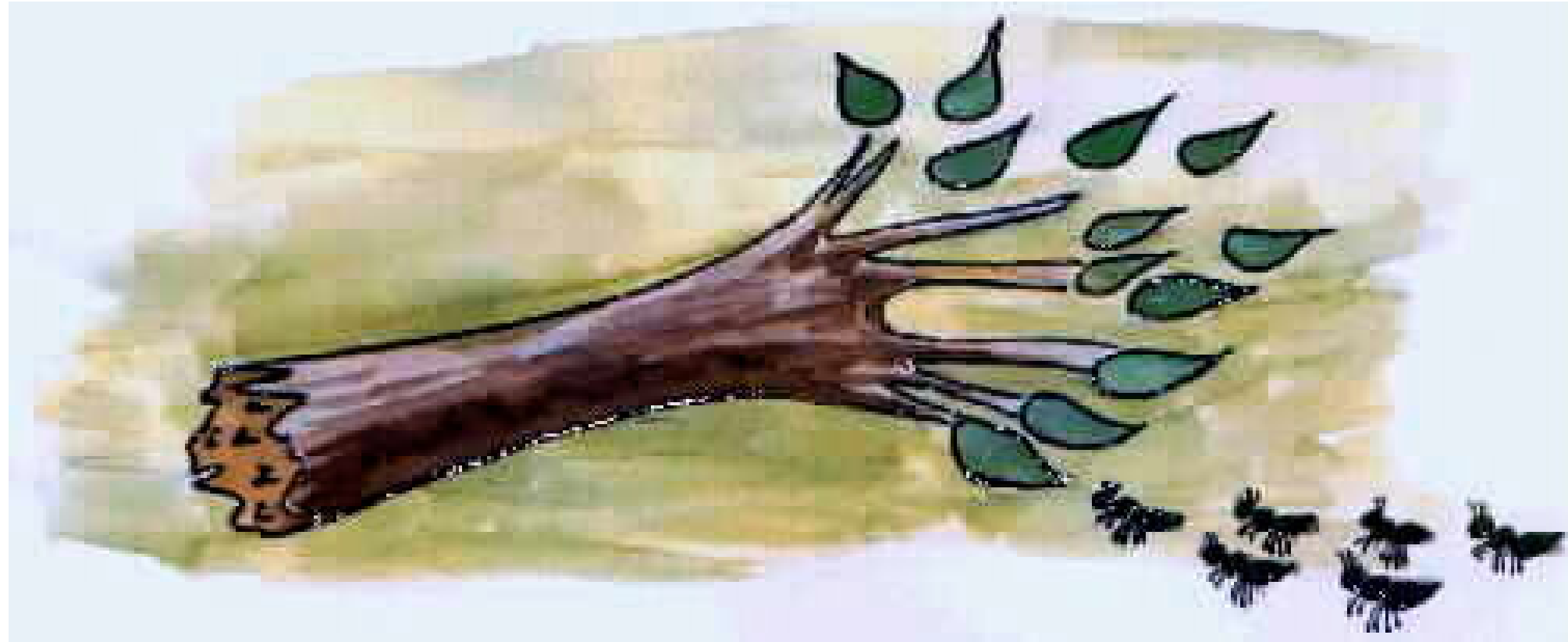

אמרה הנמלה "עם הנמלים חזק יותר מהתנין.
עכשיו אתה, נחש בואה, תראה את כוחך."
הנחש היה תלוי על ליאנה. ליאנה גדולה, גדול מאוד.
הוא כרך את עצמו סביב הליאנה,
מתח את שריריו ושבר את הליאנה.

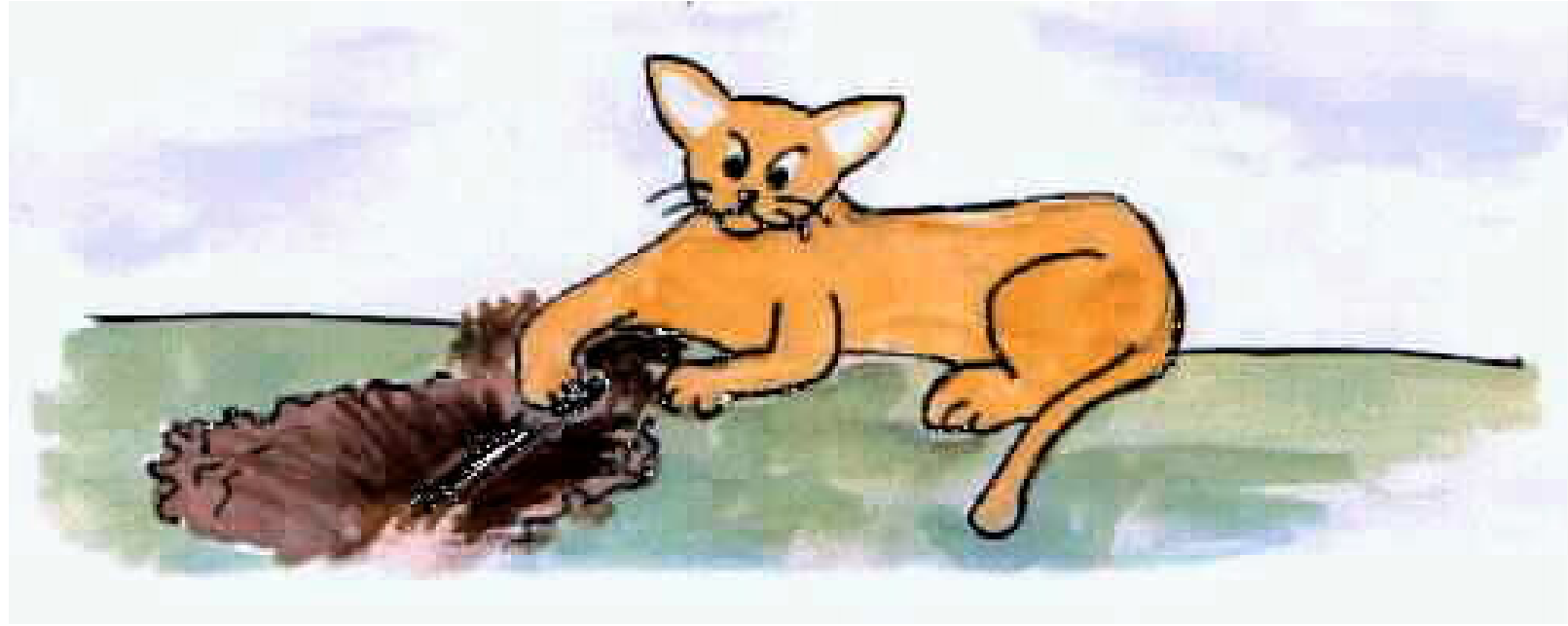
אמר הבואה "הנה כוחי. את הנמלה תעשי זאת?"
אמרה הנמלה "מיד נעשה זאת."

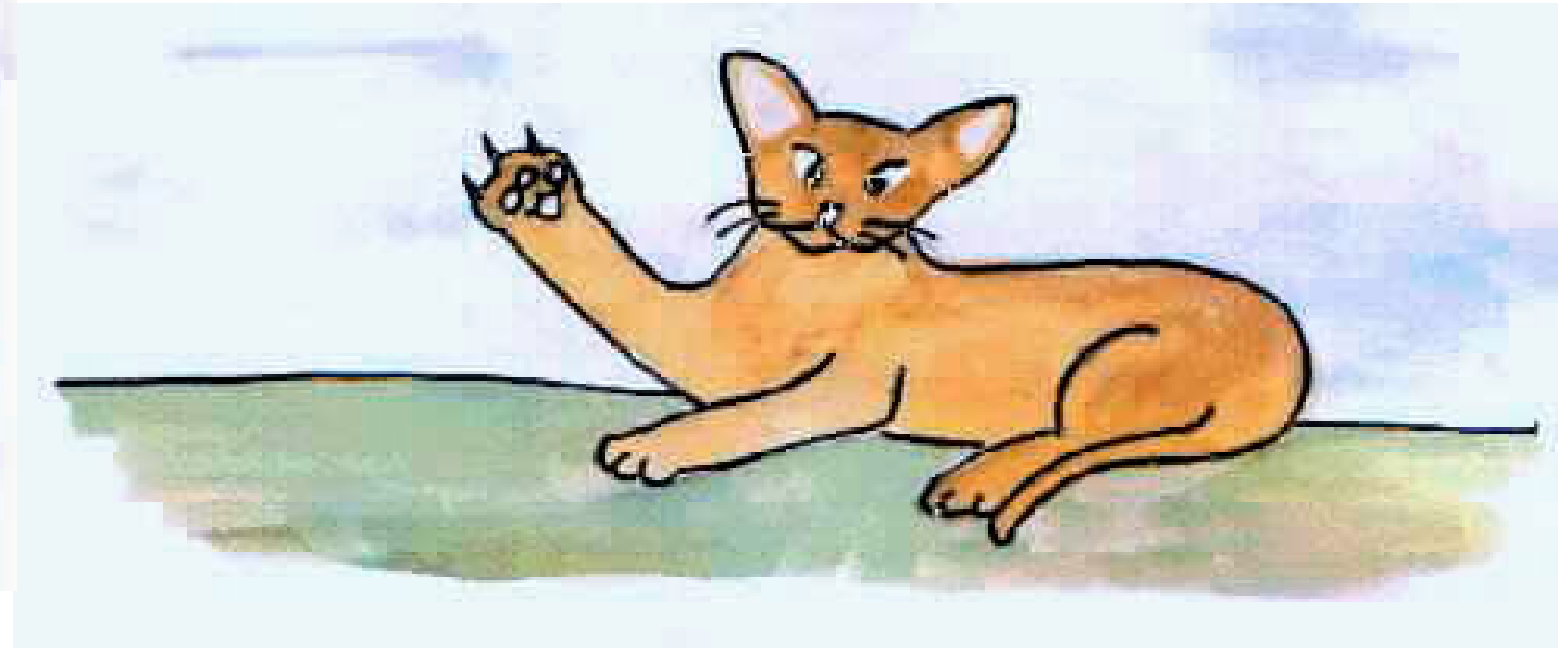
הנמלים עלו על העץ.
כל אחת הורידה חתיכה קטנה, לא גדולה, רק פרור.
אך הן היו רבות. הן טחנו את העץ לאבק, חיסלו אותו לגמרי.

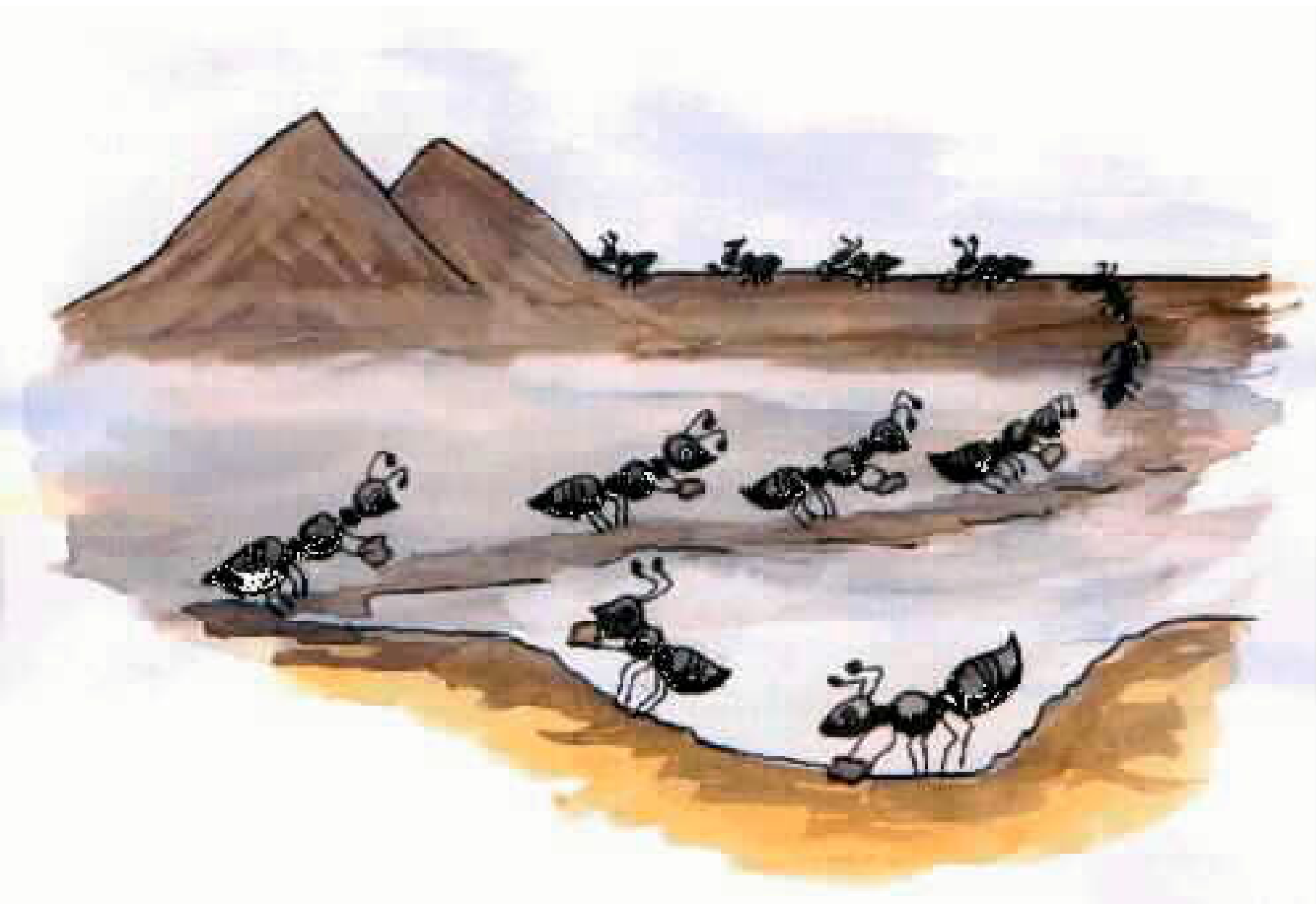
את העץ הזה ועוד עצים שלידו.
וביער נעשה חור עוד יותר גדול.
הנמלה אמרה
"עם הנמלים חזק מנחש הבואה.
אבל נראה את כוחה של פומה."

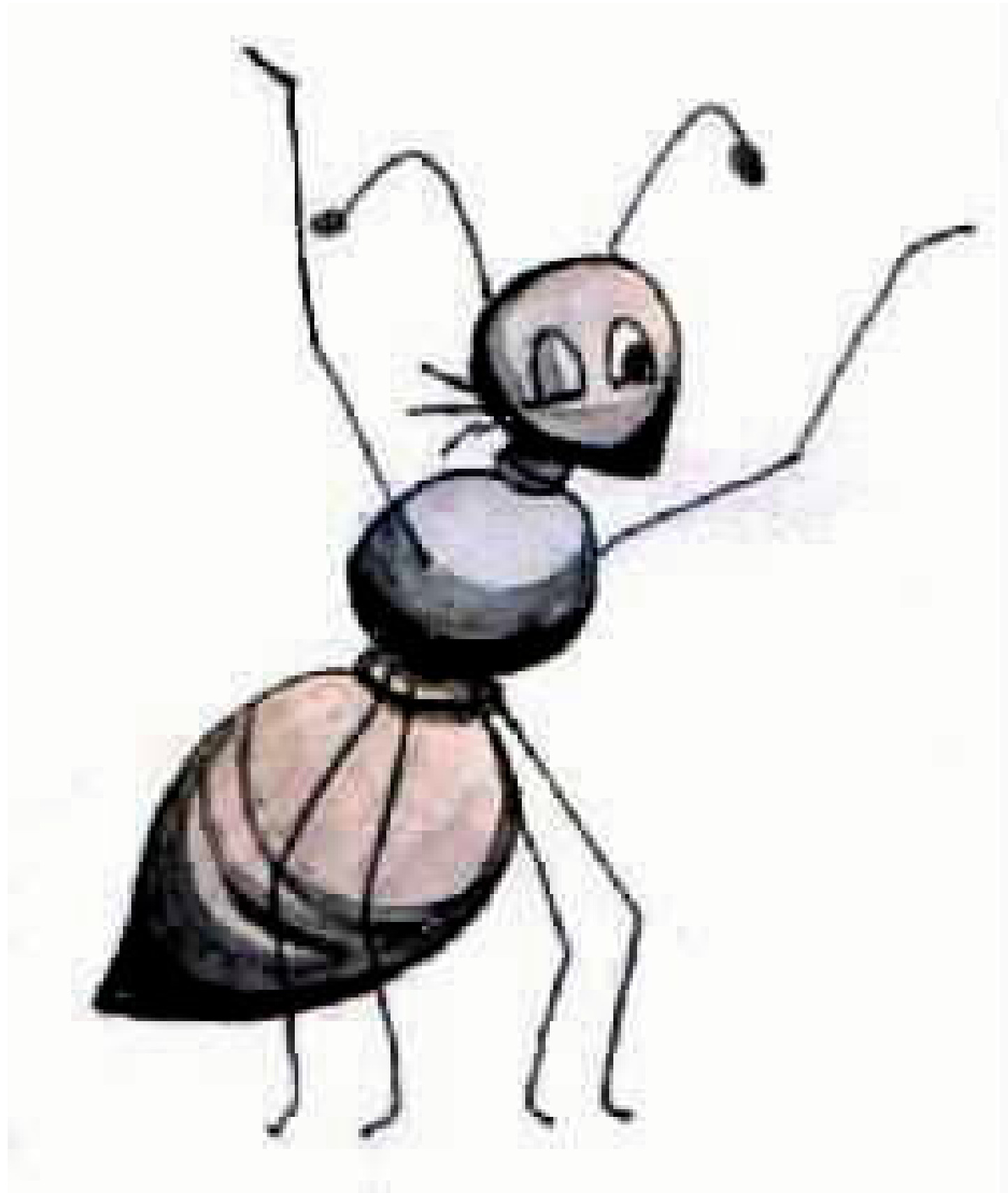
היא אמרה "הראיתי את כוחי.
מה תעשה עכשיו הנמלה?"
והנמלה אמרה "תכף תראו".

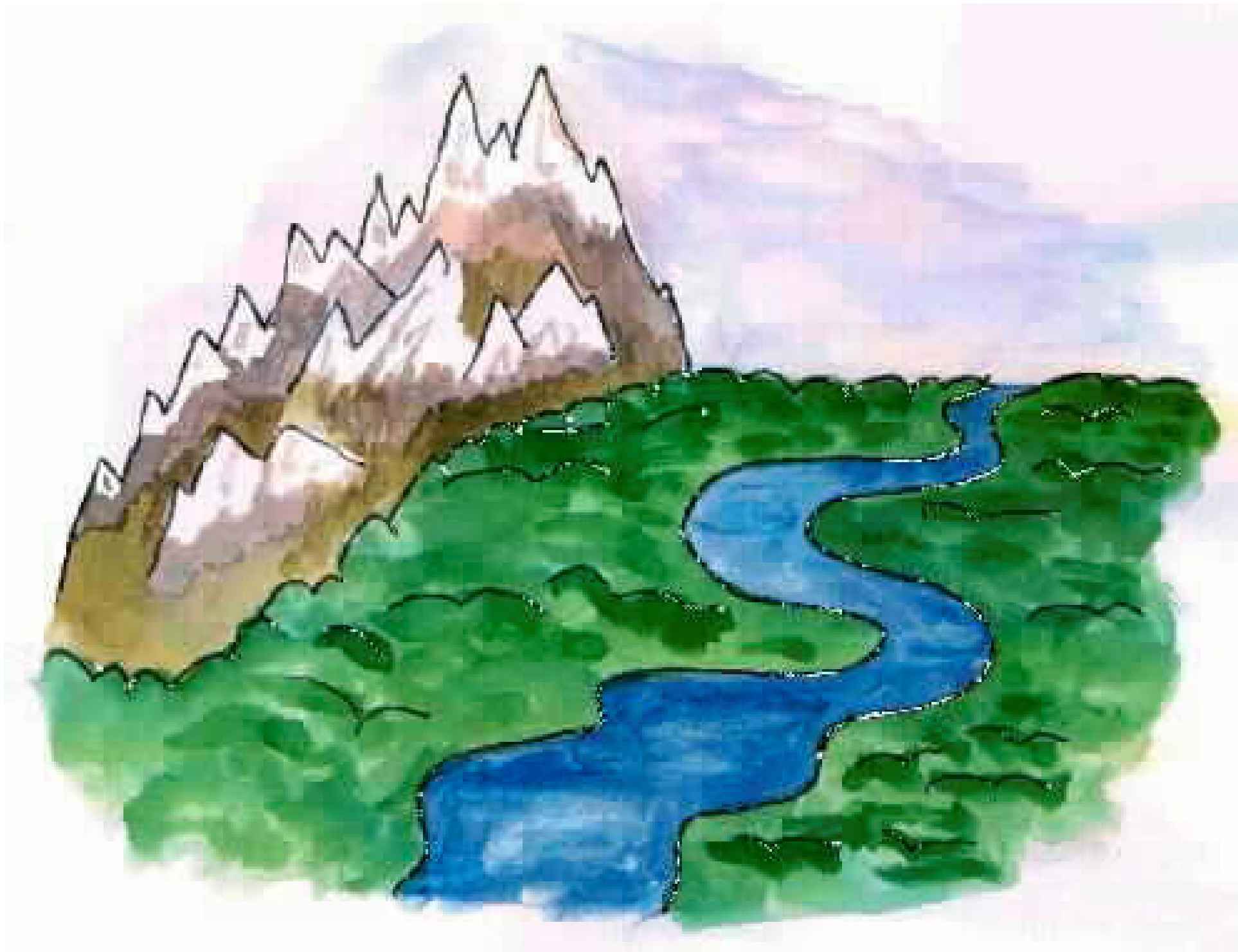
פומה שכבה על האזוב שכיסה את האדמה. היא הניפה
את הכף הגדולה שלה ובמכה אחת חפרה בור גדול
באדמה. בור גדול באמת, עמוק מאוד.

ומיד כל אחת מהנמלים לקחה קצת אדמה, רק קצת, לא יותר מגרגיר אחד של חול. אבל הנמלים היו רבות. הן חפרו בור באדמה, בור גדול מאוד. יותר גדול מזה של פומה. ושם, איפה שהנמלים שמו את גרגירי האדמה נוצר הר. הר יותר גדול מההרים שהיו שם אז. אמרה הנמלה "עם הנמלים חזק יותר מפומה. הוא חזק יותר מכל החיות הגדולות. עם הנמלים הוא אדון היער."

החיות הגדולות זעמו, אך הן היו באמת יותר חלשות.
הן פחדו ואמרו "אכן עם הנמלים הוא אדון היער! מה יצווה
אדון היער לעבדיו הנאמנים?"
מי אמר זאת? התנין אמר זאת, והבואה והפומה. גם נחש
קשקשן אמר זאת, הוא אמנם אכזר מאוד אך גם פחדן
גדול.
אמרו הנמלים "כוחנו גדול מכוחכם ועכשיו אתם יודעים
זאת. זה טוב. אתם תניחו לחיות הקטנות וחסרות הגנה.
וחוץ מזה תחיו כפי שאתם רוצים."

הנמלים הלכו להן. גם החיות הגדולות
הלכו. כל אחד הלך לעיסוקים שלו.
אך באמצע היער נשארה הרחבה הגדולה,
הריקה, והחור שחפרו הנמלים וההר שהן
עשו.

לאט, לאט המים מילאו את החור.
הם הפכו אותו לנהר אמזונס ולים.
החור היה גדול מאוד.
ואיפה שהנמלים שמו את האדמה, נוצרו
ההרים, האנדים.

כך זה היה. כך ולא אחרת.